

Sygn. akt I C 942/14 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 marca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kędzierzynie-Koźlu I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Aleksandra Gawlas

Protokolant: stażysta Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 9 marca 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...)w W.

przeciwko K. P.

o zapłatę

1. oddala powództwo,
2. zasądza od pozwanego (...) w W.na rzecz pozwanego K. P.kwotę 600 zł wraz z podatkiem od towarów i usług w kwocie 138 zł – łącznie kwotę 738 zł (siedemset trzydzieści osiem złotych 00/100) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu pozwanemu K. P.przez radcę prawnego M. M.z Kancelarii Rady Prawnego w K..

Sygn. akt I C 942/14

UZASADNIENIE

(...) w W.wystąpił przeciwko K. P.o zapłatę kwoty 1928,90 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, a także o zasądzenie na swoją rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu powód podał, że pozwanego łączyła z (...) Bank S.A. w W. umowa bankowa, na podstawie której bank oddał do dyspozycji pozwanemu środki pieniężne w wysokości ustalonej umową, natomiast pozwany zobowiązał się do zwrotu udzielonej kwoty pieniężnej wraz z odsetkami w ustalonych terminach spłaty. Pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania i nie uregulował na rzecz banku płatności w umówionym terminie. Wobec tego bank dokonał wypowiedzenia umowy. Umowa uległa rozwiązaniu, a cała kwota niespłaconego kapitału wraz z odsetkami stała się wymagalna. W dniu 27.09.2013 r. bank zbył na rzecz powoda przysługującą mu względem K. P. wierzytelność, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem. Powód wezwał K. P. do zapłaty długu; zobowiązanie nie zostało przez pozwanego spełnione. Roszczenie obejmuje należność główną w wysokości 1427,02 zł oraz odsetki karne za opóźnienie w spełnieniu świadczenia w wysokości 501,88 zł.

Od wydanego w elektronicznym postępowaniu upominawczym nakazu zapłaty pozwany wniósł sprzeciw, domagając się oddalenia powództwa w całości. Pozwany w piśmie procesowym z dn. 09.11.2015 r. (k.85-88) argumentował, że przedstawione przez powoda dowody z wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego oraz umowy nie są wystarczające do merytorycznej weryfikacji wysokości i wymagalności obchodzonej pozwem należności. K. P. zarzucił, że powód nie wskazał, od kiedy pozwany miał zaprzestać spłacania rat kredytu gotówkowego, jak również nie wykazał, w jaki sposób wyliczył dochodzoną pozwem należność główna oraz odsetki. Ponadto K. P. w oparciu o art. 123 § 1 pkt 1 k.c. podniósł zarzut przedawnienia roszczenia. Pozwany zaprzeczył, że w sprawie doszło do przerwania

biegu przedawnienia. Jak wywodził, do przerwania biegu przedawnienia niezbędna jest identyczność podmiotów, na rzecz, których lub, przeciwko którym dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. Zdaniem pozwanego identyczność wierzytelności nie wystarczy, aby skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia. Pozwany podniósł, że czynnością taką jest działanie podjęte wyłącznie przez strony stosunku prawnego, leżącego u podstaw przedawniającego się roszczenia. Stronami stosunku prawnego są podmioty określone w tytule egzekucyjnym, zaś wierzycielem jest podmiot, na rzecz którego klauzula wykonalności została nadana. Jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia pierwotnego wierzyciela. Cesjonariusz nie może w oparciu o tytuł wykonawczy prowadzić egzekucji, gdyż w jego treści wskazana jest inna osoba uprawniona do otrzymania świadczenia. Zdaniem pozwanego, nabywca wierzytelności, przez umowę przelewu uzyskuje jedynie prawo do wierzytelności objętej dotychczasowym tytułem wykonawczym, a nie uprawnienie do kontynuowania wszczętego wcześniej przez inny podmiot postępowania egzekucyjnego. Pozwany zaprzeczył także stanowisku powoda, który twierdził, że dniem wymagalności jego roszczeń jest dzień 27.09.2013r. W tej dacie wierzytelność od dawna była już wymagalna, natomiast sprzedaż wierzytelności, do której doszło we wskazanej dacie, nie powoduje zmiany daty wymagalności roszczenia. Pozwany zarzucił także powodowi, że ten do akt sprawy nie dołączył oświadczenia banku o wypowiedzeniu umowy kredytu, na które to oświadczenie powód powołuje się w pozwie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. P. w dniu 01.08.2008 r. zawarł z (...) Bankiem S.A. w W. umowę kredytu gotówkowego nr (...). Na kwotę kredytu składała się kwota 2.185 zł, do dyspozycji kredytobiorcy pozostawiona została kwota w wysokości 2000 zł. Pozwany zobowiązał się względem banku do spłaty równych rat wraz z odsetkami przez okres 36 miesięcy według zaakceptowanego harmonogramu spłat.

Dowód: umowa kredytu gotówkowego z 31.07.2008 r. k. 39-44, harmonogram spłat k. 45-46, ramowa umowa kredytowa z 31.07.2008 r. k. 47-50, kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 51, kserokopia postanowienia SR w Kędzierzynie - Koźlu z 29.12.2010 r. w sprawie sygn. I Co 4236/10 k.52

K. P. w umówionym terminie długu nie zapłacił. Bank w dniu 08.09.2010 r. wystawił przeciwko dłużnikowi K. P. bankowy tytuł egzekucyjny nr (...), któremu postanowieniem z dnia 29 grudnia 2010 r. w sprawie sygn. I Co 4236/10 Sąd Rejonowy w Kędzierzynie - Koźlu nadał klauzulę wykonalności do kwoty nie wyższej niż 4.370,00 zł. Postanowienie zaopatrzone zostało w klauzulę wykonalności postanowieniem z dn. 04.02.2011 r. Na dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wysokość wymagalnego zobowiązania dłużnika wynosiła 1633,65 zł, w tym obejmowała kwotę 1428,00 zł tytułem należności głównej oraz odsetki umowne ustalone według zmiennej stopy procentowej. Bank w oparciu o tytuł wykonawczy wszczął przeciwko K. P. postępowanie egzekucyjne prowadzone pod sygn. KM 1760/11 przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w R. R. P.. Postępowanie zostało umorzone w dniu 21.06.2012 r., a tytuł wykonawczy zwrócony został wierzycielowi z powodu częściowo bezskutecznej egzekucji. Na poczet niniejszego tytułu przekazano wierzycielowi kwotę 722,81 zł.

Dowód: kserokopia postanowienia Komornika Sądowego w R. z dn. 21.06.2012 r. k 99, kserokopia bankowego tytułu egzekucyjnego k. 51, kserokopia postanowienia SR w Kędzierzynie - Koźlu z 29.12.2010 r. w sprawie sygn. I Co 4236/10 k.52

W dniu 27.09.2013 r. powód zawarł z (...) Bankiem S.A. w W. umowę przelewu wierzytelności wynikającej z zawartej przez pozwanego z bankiem umowy kredytu gotówkowego.

Dowód: załącznik do umowy cesjii k.26, umowa sprzedaży wierzytelności z 27.09.2013 r. k. 36-38 załącznik do umowy sprzedaży wierzytelności z 27.09.2013 r. k. 103-104

W dniu 8 października 2013 r. powód, powołując się na umowę przelewu wierzytelności wezwał K. P. do zapłaty kwoty 1808,45 zł.

Dowód: zawiadomienie o przelewie wierzytelności z 8.10.2013 r. k. 53, wyjaśnienia pozwanego K. P. – k.120' (12:22-15:22)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie był w znacznej mierze bezsporny. Poza sporem pozostawało bowiem, że pozwany zawarł z (...) Bankiem S.A. w W. umowę kredytu gotówkowego. Pozwany również w umówionym terminie nie wykonał zobowiązania wynikającego z umowy.

Spór w sprawie koncertował się na ustaleniu, czy podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia był skuteczny, czy przedawnienie to rzeczywiście nastąpiło. W tym zakresie kluczowe znaczenie miało ustalenie, w jaki sposób należy liczyć termin przedawnienia w razie cesji wierzytelności i jakie czynności przerywają bieg tego terminu.

Ponadto, pozwany podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powoda, który sąd uznał za bezzasadny. (...) w W. dołączył w poczet dowodów umowę cesji wierzytelności zawartą dnia 27.09.2013 r. oraz imienny wykaz nabytej wierzytelności (k.26, 103-104). Dowody te sąd uznał za wystarczające do udowodnienia, że powód jest następcą prawnym (...) Banku S.A. w W.. Stwierdzić należy, że powód nabył wierzytelność przysługującą bankowi wobec pozwanego.

Podstawę materialnoprawną rozstrzygnięcia stanowią przepisy kodeksu cywilnego dotyczące terminów przedawnienia roszczeń, tj. przepis art. 118 k.c., zgodnie z którym, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej trzy lata. Ponadto, z punktu widzenia oceny stosunku prawnego stron, zastosowanie znajdują również przepisy dot. określenia daty początkowej biegu przedawnienia oraz zdarzeń przerywających bieg przedawnienia: art. 120 k.c. Przywołany przepis w zd. 1 statuuje zasadę, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W dalszej kolejności zastosowanie także będzie miał art. 123 k.c., który w § 1 pkt 1 wskazuje w jakich okolicznościach prawem przewidzianych następuje przerwanie biegu przedawnienia: przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Sąd zważył, iż podniesienie przez pozwanego zarzutu przedawnienia dochodzonego w niniejszym postępowaniu roszczenia było skuteczne, a zatem pozwala mu na uchylenie się od jego zaspokojenia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r. (II CSK 196/14, LEX nr 1622306), wniosek o wszczęcie egzekucji nie przerywa biegu przedawnienia, jeżeli komornik umorzył postępowanie egzekucyjne na wniosek wierzyciela, który w toku tej egzekucji dokonał przelewu egzekwowanej wierzytelności. Przepis art. 123 § 1 pkt 1 k.c. nie określa przesłanek, jakim powinna odpowiadać dana czynność, aby mogła skutecznie przerwać bieg terminu przedawnienia. Jak wskazuje jednak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu przywołanego orzeczenia - którego treść sąd orzekający w pełni aprobuje - nie ulega wątpliwości, że chodzi tu o przedsięwziętą bezpośrednio we wskazanym w przepisie celu czynność nie kogokolwiek i przeciwko komukolwiek, ale czynność podjętą przez strony stosunku prawnego, leżące u podstaw przedawniającego się roszczenia. Do przerwania biegu przedawnienia nie wystarczy bowiem identyczność wierzytelności, niezbędna jest identyczność osób, na rzecz których, czy też przeciwko którym, dana czynność, obiektywnie zdolna do przerwania przedawnienia, została dokonana. I tak, skuteczne wniesienie pozwu jest czynnością przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia i dlatego, zgodnie z powołanym przepisem, przerywa bieg przedawnienia. Przerwanie przedawnienia następuje jednak - co do zasady - tylko pomiędzy stronami postępowania, o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane bądź uprawnione. Przedawnienie jest bowiem instytucją prawa materialnego, a nie procesowego, mimo że do przerwania biegu dochodzi, w zasadzie, przez czynności procesowe. Tak więc, chociaż ustawodawca tego nie wyartykułował, z istoty tej instytucji wynika, że przerwanie następuje w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela: dotyczy tego roszczenia, które jest zabezpieczone, dochodzone, ustalone lub egzekwowane, jest skuteczne przeciwko osobie, wobec której

kieruje się czynnością i z korzyścią na rzecz osoby dokonującej czynności. Przy czym wyjaśnić trzeba, że czynnością przerywającą bieg przedawnienia przedsięwziętą w celu zaspokojenia roszczenia jest również wniosek wierzyciela o nadanie tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności (por. m.in. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 16 stycznia 2004 r. III CZP 101/03 OSNC 2005/4/58, i wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2004 r. II CK 276/04, niepubl.). Czynnością taką jest też niewątpliwie wniosek o wszczęcie egzekucji. Jest to bowiem czynność zmierzająca bezpośrednio do zaspokojenia roszczenia. Wniosek o wszczęcie egzekucji wywoła zatem skutek w postaci przerwy biegu przedawnienia roszczenia stwierdzonego tytułem wykonawczym jednak o tyle, o ile będzie pochodził od wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł egzekucyjny i na rzecz którego temu tytułowi została nadana klauzula wykonalności. Tak więc reguła ta stanowi stosowaną odpowiednio w postępowaniu egzekucyjnym, w związku ze specyfiką tego postępowania, zasadę konstruowaną w postępowaniu rozpoznawczym, że przerwanie przedawnienia następuje pomiędzy stronami postępowania o ile z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane bądź uprawnione. W postępowaniu rozpoznawczym wyjątek od tej zasady tworzy art. 192 pkt 3 k.p.c. stanowiąc, że z chwilą doręczenia pozwu zbycie rzeczy lub prawa objętych sporem nie wpływa na dalszy bieg sprawy. Jeżeli więc w toku postępowania rozpoznawczego dojdzie do przelewu dochodzonej wierzytelności, przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem pozwu pozostaje skuteczna w stosunku do cesjonariusza choćby nie wstąpił do procesu w charakterze strony. Cel postępowania rozpoznawczego zostaje bowiem zrealizowany wraz z wydaniem wyroku, a jego prawomocność rozciąga się na nabywcę rzeczy lub prawa. Za ugruntowany należy uznać pogląd, że art. 192 pkt 3 k.p.c. nie ma natomiast zastosowania w postępowaniu egzekucyjnym. Cel bowiem tego postępowania jest inny, ma ono doprowadzić do zaspokojenia osoby materialnie uprawnionej, wskazanej w tytule egzekucyjnym, przy czym klauzula wykonalności może modyfikować istotne postanowienia tego tytułu kształtując odmiennie od dotychczasowych granice podmiotowe i przedmiotowe zakresu egzekucji. Niestosowanie art. 192 pkt 3 k.p.c. w postępowaniu egzekucyjnym oznacza zatem, że jeżeli w toku postępowania egzekucyjnego dojdzie do zawarcia umowy przelewu egzekwowanej wierzytelności, to postępowanie egzekucyjne nie zmierza już do zaspokojenia wierzyciela, którego osobę wskazuje tytuł wykonawczy (por. uchwała SN z dnia 5 marca 2009 r. III CZP 4/09, OSNC z 2010 r. Nr 1, poz. 2).

W rozpoznawanej sprawie pierwotny wierzyciel (...) Bank S.A. w W. wystąpił, w oparciu o bankowy tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności przeciwko K. P., z wnioskiem o wszczęcie egzekucji. Postępowanie egzekucyjne zakończyło się częściowym wyegzekwowaniem długu w dniu 21.06.2012 r. W dniu 27.09.2013 r. powód nabył od banku przysługującą mu względem pozwanego pozostałą części wierzytelności. Tym samym dochodzone przez powoda roszczenie uległo przedawnieniu. Powód nie przerwał biegu przedawnienia. Wskazać bowiem należy, że roszczenie stało się wymagalne najpóźniej w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. w dniu 08.09.2010 r. Wówczas to rozpoczął bieg 3 letni okres przedawnienia roszczeń (...) Banku S.A. przeciwko pozwanemu wynikającej z zawartej umowy kredytu gotówkowego. Bieg terminu przedawnienia przerwano wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności BTE. 3 letni termin przedawnienia rozpoczął swój bieg na nowo od 04.02.2011 r., kiedy to bankowy tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Następnie z wniosku pierwotnego wierzyciela toczyło się postępowanie egzekucyjne zakończone postanowieniem komornika sądowego z dnia 21.06.2012 r. tj. z dniem zakończenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego przez pierwotnego wierzyciela, a oceniając stan rzeczy w oparciu o art. 118 k.c. - w dniu 04.02.2014 r. Wskazać jednak należy, że umorzenie postępowania egzekucyjnego i zbycie na rzecz powoda wierzytelności umową cesji w dniu 27.09.2013 r. nie wywołało skutku w postaci nabycia przez powoda uprawnienia związanego z przerwaniem biegu terminu przedawnienia. W myśl art. 119 k.c. terminy przedawnienia nie mogą być skracane ani przedłużane przez czynność prawną. Wymagalność roszczenia należy określać w oparciu o art. 455-457 k.c. Tak więc prawo stwierdzone bankowym tytułem egzekucyjnym wygasło na skutek zawarcia umowy cesji wierzytelności pomiędzy powodem a bankiem. Czynności przedsięwzięte przez bank w postaci wystąpienia z wnioskiem o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu i z wnioskiem o wszczęcie postępowania egzekucyjnego przeciwko pozwanemu na jego podstawie wywarły skutki prawne w postaci przerwania biegu przedawnienia roszczeń wyłącznie pomiędzy bankiem a pozwanym, a nie powodem i pozwanym. Cesjonariusz, nabywając wierzytelność objętą tytułem wykonawczym, nie jest uprawniony na podstawie obowiązujących przepisów prawa do korzystania z przerwy przedawnienia, jaką spowodował wniosek cedenta o wszczęcie egzekucji. Postępowanie, jakie toczy się z udziałem nabywcy wierzytelności jest nowym i odrębnym

postępowaniem, gdyż nie dotyczy zaspokojenia wierzyciela objętego tytułem wykonawczym. Zatem w stosunku do powoda bieg terminu przedawnienia należy liczyć od daty wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. od dnia 08.09.2010r. Termin ten upłynął zatem w dniu 08.09.2013r. Taki sposób liczenia terminu przedawnienia w tożsamej sytuacji zaprezentował Sąd Najwyższy w w/w wyroku z dnia 19 listopada 2014 roku – sygn. akt II CSK 196/14.

Z uwagi na powyższe powództwo easyDEBT Niestandardyzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. zasługiwało na oddalenie z powodu przedawnienia roszczenia, o czym sąd orzekł, jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach postępowania w niniejszej sprawie rozstrzygnięto zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu wyrażoną w art. 98 § 1 k.p.c., według której, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). W niniejszej sprawie pozwany reprezentowany był przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu r.pr. M. M. z Kancelarii Radcy Prawnego w K.. Wysokość wynagrodzenia ustalona została według § 6 pkt3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu stawki minimalne wynoszą przy wartości przedmiotu sprawy powyżej 1.500 zł do 5.000 zł - 600 zł. Wartość należności głównej zgłoszonego w sprawie powództwa wynosiła 1928,90 zł. Stawka ta ulega podwyższeniu o podatek VAT, a to zgodnie z treścią § 2 ust. 3 w/w rozporządzenia, który stanowi, że w sprawach, w których strona korzysta z pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, opłaty, o których mowa w ust. 1, sąd podwyższa o stawkę podatku od towarów i usług przewidzianą dla tego rodzaju czynności w przepisach o podatku od towarów i usług, obowiązującą w dniu orzekania o tych opłatach tj. w wysokości 23% VAT. Wynagrodzenie, zatem zostało ustalone w sposób następujący: $600 \text{ zł} + 23\% \text{ z tej sumy} = 600,00 \text{ zł} + 138 \text{ zł} = 738 \text{ zł}$.